

DOMOVINA

Škajja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvršijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pleteljine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 glđ., pol leta 1 glđ. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Preobrat mora priti.

Zmešnjave v državi so prikipele do vrhunca. Vlada je zgubila vsako moč, država ves ugled. Le v skrajni sili še maha vlada okoli sebe s § 14, toda, kako dolgo bo sploh še zamogla to nenavadno orožje rabiti? Brani pa le samo sebe, dočim smo vsi njeni verni državljani izročeni nemškemu divjanju ter trpimo duševno in gmotno.

Vlada ima za seboj 18 milijonov udanih državljanov slovanskih in drugih narodnostij. Nemškega prebivalstva je le osem milijonov, pa še od teh zastopajo skoraj polovico katoliški nemški poslanci, ki so vsaj v parlamentu tudi na vladni strani. Tedaj samo 4—5 milijonov Nemcev predstavlja nezadovoljneže, takozvane obstrukcioniste. In pred to nezatno manjšino trepeče avstrijska vlada, trpimo mi Slovani!

Državni ugled Avstrije je padel zaradi te bojznosti zelo globoko. Nobena sosednja država je v resnici ne respektuje več. Zaveznitvo traja le bolj na videz. Če pa pride pod takšnimi odnošaji do resnobe, stala bo Avstrija najbrže osamljena.

Srboriti nemški voditelji ne odpustijo od svojih nesmiselnih zahtev, naj bi se proglasila nemščina za državni jezik, Slovani pa bi se naj s svojim jezikom pahnili v nekdanjo helotstvo.

Ker je pa taka nespametna zahteva v živem nasprotju z avstrijskimi ustavnimi zakoni, premeniti bi se morala najprej naša ustava. Recimo, da bi bila avstrijska vlada slaba dovolj — njena onemoglost napram nemškim zahtevam je že itak svetovno znana — ter bi bila pripravljena par prusofilskim kričačem na ljubo žrtvovati ustavo, z njo pa tudi nas Slované in sčasoma — Avstrijo, ali more to storiti proti naši volji? Ne, nikakor ne! Za premembo ustave je treba dvetretjinske večine parlamenta. Takšne večine pa Nemci z vlado ne bodo nikoli dobili v avstrijskem parlamentu.

Če se tedaj hoče kaj spreminjati — in do premembe pod sedanjimi odnošaji mora priti — premenila bo vlada le s pomočjo Slované. Brez njihove volje, ali pa še zoper njo pa se ne bo v Avstriji ustavnim potom ničesar kršilo, ničesar krpalo.

Nekaj se pripravlja, nekaj nad vse važnega je na dnevnem redu tajnih dogovorov.

Avstrijska vlada, kakor i krona sama sta morali v teku teh dveh let vendar uvideti, da radikalni nemški elementi ne mislijo odkritosrčno z Avstrijo, temuč kujejo javno in tajno zelo usodno zaroto. Kaj pomenijo dobro pripravljene demonstracije zoper vse, kar nosi znak „c. kr.“, kaj pomenijo revolte in naskoki na vladna poslopja, streljanje na c. kr. služabnike, trganje cesarskih orlov raz vladnih poslopij, kakor se je to godilo letos na cesarjev rojstni dan v Graslici in v Aschu, v nemških radikalnih gnezdih na Češkem, o tem pač ne bo treba ne vladi ne kroni mnogo razmišljati.

Avstrijska vlada naj pogleda na te tolovajske čine, ozre se pa naj tudi na lojalno slovansko večino, in če ni naravnost s slepoto udarjena, znati mora takoj, kje je zvestoba, kje pa nezvestoba, kje udanost, kje pa izdajalstvo.

Vedno še ima vlada odprta pota, po katerih naj odkoraka iz gadje dupline ter povede s seboj verne Slované. Vse kaže na to, da se ta pot že pripravlja. Ali se oktroira ustava po edino zdravih načelih sedanjega veka, ali se prevrže Schmerlingov volilni sistem, ki je najgrši madež v ravnopravni Avstriji; ne vé se še, katero se zgodi. Edno ali drugo pa se mora zgoditi, in sicer kmalu, še predno bodo pota iz avstrijskega pogorišča zaprta.

Krvava bitka v Celju, ropanje in pustošenje.

Niso se še zacelile glave nedolžnih Slované, katere so jim razbijali v usodepolni noči

nemški cepci in nemško kamenje; za svoje življenje se boreči Slované in njih družine še vedno živé v nejasni preiskavi, ker so si upali dvigniti proti živinskim razbojnikom orožje, da si obvarujejo življenje. Razbita okna na slovenskih hišah še vedno strmé zrejo na nemško kulturo. Noben prijateljski sestanek, nobena veselica se ne more vršiti, da bi ne bil glavni predmet razgovoru: grozodejstva nemških Celjanov.

Le mestni očetje in naklonjena jim sodrga zrejo jasnih obrazov, češ, svojo nalogo smo zavrhili. Mestna policija pa zanesljivo pričakuje, da se ji kakor tudi celovškimi „kolegam“ pošlje, pohvalni dekret iz mestnega zbora s primerno nagrado za „musterhafte Haltung“; saj drugekrati se je vselej tako zgodilo.

Nemško časopisje, ki je bilo v začetku nad vse meje bojažljivo, pozivalo k boju ter imenoma pohvalilo poedine „junake“ za njih tolovajske čine, zlezlo je sedaj v majhen klopčič, od koder le še nas zbada liki iglasti jež, nesramno denuncira ter poskuša zvaliti vso krivdo in odgovornost na nas Slovence, ki smo bli smrti boj z divjimi nemškimi napadalci.

To nemško časopisje laže in ovaja vse prepok; v napadih so se združili vsi radikalni elementi. Za nas nima poštenega usmiljenja nobena nemška stranka, tudi konservativna ne, akoravno sedijo njeni zastopniki z našimi poslanci v ednem klubu na Dunaju.

Glasila avstrijskih nemških konservativcev sramotijo nas glede zadnjih dogodkov v Celju ravno tako hinavsko, kakor glasila Wolfa in Schönererja. Po njih izjavah smo Slované izivali, napadali; z edno besedo, sami vse zakrivali, kar nas je doletelo od roparskih celjskih pouličnjakov. Nemci pa so bili splošno upravičeni, pobijati nas in Čehe, razdžati naša domovja itd.

Posebno se odlikuje v nesramnem denunciranju „Linzer Tagblatt“. Ta list nima grajalne

LISTEK.

Slavje

o priliki petdesetletnice rojstva in v spomin srebrne sv. maše, katero je obhajal 24. julija t. l. preč. gospod Pavel Hrovat, župnik pri Sv. Joštu na Kozjaku.

Zložil mu prijatelj župnik Pavel Rath-Iljski.

Oj! vila mila mi nezvesta,
redkó kedaj se mi smehljaš,
kako da pevcev ti nevesta
danes meni spet rokó podaš!?

Me vabiš na visoko Špiko,
skoz bukev, hojk mogočen gozd,
prekrasno tam da gledam sliko,
patron kjer vlada sveti Jošt?

Da gledam tam visoke gore
kot Kopo, Peco alj Obir,
da vidim tam za jasne zore
solнца izhód, življenja vir?

Drugače šepeta mi vila:
minulo let je petdeset,
kar je Gorenjka položila
otroka v zibelj za ta svet.

Pet in dvajset let ta služi
duhovnik Bogu, bližnjemu,
štirnajsto leto ga že druží
pastirja Joštu svetemu.

Podučeval skrbno otroke,
odrasle vodil je lepo,
ni križem on držal tam roke,
delal za svet, — še bolj' nebó.

Pozabil je na blišč in sebe,
skrbi le bližnji ga in Bog,
oj! Večni naj poplača Tebe,
ki vseh se vsmiliš, kdor je vbog.

Pavle! Bog Te varji, živi!
še dolgo samo srečnih let;
ohrani Oče ljubeznjivi
prijatlja, — let še petdeset.

Brajlovski Kristus.

(Poljska legenda.)
(Konec.)

Glej, glej, kakšnemu sužnju sem postregel
s svojo viteško srečo! Veliko milost si mi skazal,
Gospod, da si mi naložil na rame tako sveto reč.“

Paša vidi, kakšen čudež sta našla junaka
v kleti in lice se mu zmračí.

„To je res, da jaz kristjanskega Boga ne potrebujem: jaz imam Mohameda. Tudi je resnica, da je bolje oddati ga vam, Židom, nego psom džavrom: oni bi ga še zanesli v cerkev ter pred njim molili. . . Toda — ali ne tiči v tem nekako čarodejstvo?“

„Pomni efendi,“ prigovarja mu Potocki, dal si nama svojo jasno, veliko besedo. Vse, kar najdeva v kleti, je najino.“

„Kaj beseda? Beseda je moja. Ako hočem, ga dam, ako nočem, pa ga vzamem nazaj. Nu, vzemita kip. Toda ne zastonj.“

„Za denar se ne zmeniva. Plačava, kolikor hočeš.“

„Nočem mnogo, pa tudi ne malo. Kolikor bo tehtal kip, toliko mi nasujeta zlatov — lot za lot, niti za eden cekin manj.“

Potocki izbuli oči. Ne more biti drugače, paša je od lakomnosti prišel ob pamet. Za denar bi mu ne bilo žal, toda kje naj vzame zlatov? Kar je imel, dal je vse paši za jetnike. Kaj mu je početi? Pogledal je Dlugoša — pa tudi ta je stal osupnen, prestopajoč z noge na nogo, toda sveta ni dal. . .

„Ne, efendi, to ne gre. . .“ jame ugovarjati Potocki, toda v tem hipu zapihlja nežen vetrič in v tem vetriču začuje znani glas:

besede za celjske Nemce, niti zaradi tega ne, da so tolovajsko razbili okna na stanovanjih celjskih duhovnikov, niti zaradi tega, ker so s palicami bili po vratih farne cerkve ter kričali zraven „Los vom Rom“! Nemci so si pač vsi ednaki.

Iz teh breznačajnih glasil pa zajemajo svoje informacije najvišji vladni krogi. In le tako si tolmačimo, da se ni v naše zadoščenje do sedaj še od zgoraj ničesar ukrenilo. Nemška vladna gospoda bi najrajše videla, da bi vsi krvavi čini, ki so se odigrali nad našimi glavami v Celju — zaspali.

Ako bi se podanikom tuje države pripetilo pri nas ednako krvavo nasilje, delovali bi nemudoma vsi aparati tujih konzularnih oblastnij, da se krivci najdejo in najstrožje kaznujejo ter da se dá tujcem popolno zadoščenje.

Mi Slovenci pa smo avstrijski vladi manj, nego tuji naseljenci; pri vladi nimamo zagovornikov, nimamo niti toliko zastopništva, kakor jo ima vsaka tuja država pri nas v svojih — konzulih.

Naši zagovorniki, zastopniki obupnega našega stanja, so le edino prijazni nam slovanski časopisi. In to nas še vsaj nekoliko tolaži in bodri.

„Hrvatska Domovina“ se je, pismo o celjskih dogodkih, vrlo zavzela za svoje slovenske sotrpine ter nam podala tudi primeren pouk za našo nadaljno taktiko. List piše:

„Dogodki v Celju so nov dokaz, da kako stojijo danes stvari, ne more biti izmirjenja med Slovani in Nemci. Od strani Slovencev in Čehov ni potekla v Celju niti edna beseda provokacije, ni storjen eden čin, ki bi bil količkaj naperjen proti Nemcem. Slovenci in Čehi so nameravali biti med seboj in ostati med seboj. Bili so v svojem pravu iz vsakega stališča, ker se niso v nikogar zadirali. No, ta slovanska solidarnost, dokaz vedno bolj probujajoče slovanske zavesti, kakršnega so pokazali s svojim pobratimstvom; plemenitost njihovih čustev, koja so izkazovali s čini pietete in prosvete, katere so opravili na grobu, to je bilo neljubo Nemcu. Slovenec ne sme živeti: biti mora na veke helot, služiti mora Nemcu.

Toda ker sije i za njega božje solnce, ker tudi nanj deluje načelo narodnosti, ker tudi on diha, zato pa se vam divji tevtonec, ta barbarški zastopnik in oboževatelj sile, ta tlačitelj vsakega prava, zoperstavlja. In kje se godi vse to?

To se godi v sredi Evrope, godi se v Avstriji, t. j. v pravni državi; godi se pod vlado, katera živi samo s pomočjo Slovanov. Kaj so tedaj ti Slovani? Kaj je ta Avstrija za Slované? Neki Slovani so proglasili načelo, da ko bi Avstrije ne bilo, trebalo bi jo ustvariti. Neki Slovani se ji nekako mečejo v naročje in ni dneva, ni časa, da bi ji z vsemi mogočimi dogodljaji, ne dokazovali, kako se njeni interesi krijejo z njihovimi in obratno, ter kako bi bila njena dolžnost proti tej istini urediti svojo politiko. Pa vendar? Naj celjski dogodki odgovorijo!

Celjski dogodki kažejo, kako Avstrija pod samim grofom Thunom odvrča Slované; oni dogodki kažejo, kako ni življenje Slovanov v Avstriji varno; oni dogodki kažejo, kako je Avstrija Slovanom samo mačeha.

Demonstracije Nemcev v Celju, kakor v obče po celi Avstriji, naperjene so brez sumnje proti oni (Avstriji). No, koga se to tiče? To se tiče v prvi vrsti same Avstrije, koja je dolžna sama da se brani. Če pa ona noče, da se brani, zakaj da bi se ji Slovani proti njeni volji vsiljevali? Ako je njej (Avstriji) mil irredentizem, najsi bo nemški ali italijanski, slobodno ji! Slovani tako govorijo, kakor da jim je več do Avstrije, kakor do samega sebe. Mi mislimo nasprotno, da bi si imeli Slovani dobro zapomniti in si utisniti, da se gre za njihovo kožo in za njihovo glavo; borba, koja jim je podvržena, je borba izmed dveh svetov, izmed dveh civilizacij, izmed slovanstva in nemštva.

Nemci hočejo, da dospejo do Trsta, do Adrije; hočejo da pridejo prek trupla Avstrije, pa tudi prek slovanskih mrličev. Branimo pred vsem samega sebe! Da bi bila Avstrija pametna, morala bi Slovanom nuditi vso mogočo podporo ter se z njimi zvezati. No, če noče, kaj naj storijo Slovani? Mar ji naj prekrižanih rok dokazujejo, kako da ni pametna? Ne, koliko se Avstrije tiče, Slovani, kakor danes stvari stojijo, morajo se na njo ozirati, da zahtevajo od nje obrano in ono varstvo, katero jim je dolžna kot pravna država.

Zaplenjeno!

Tržaška „Edinost“ piše obširno o celjskih nemirih. Povprašuje „Kakšno je celjsko nemštvo?“ ter dokazuje, da je isto razun čisto neznatnega številca privandranih Nemcev, zarod slovenskih odpadnikov. Nadalje vprašuje: „Kdo vzdržuje celjsko nemštvo?“ ter odgovarja: „Edino le zaničevana slovenska para s svojimi žuljavimi rokami“. Na vprašanje: „Kako povračujejo ti celjski nemčurji nam Slovincem to, da jih vzdržu-

jemo?“ pa pove, kar je vsakomur znano: „S cepci in kamenjem!“

Pouk pa, kakršnega podaja vrla „Edinost“ nam štajarskim Slovincem, je tako dragocen da ne moremo kaj, da bi ga ne priobčili dobesedno. Naj si ga vsak Slovenec zapiše globoko v svojo užaleno dušo! Glasi se:

„Taki so celjski nemčurski prodajalci. Taki so vsi, kolikor jih je. Objemlje te, ko si kupil kaj pri njem, zvečer pa spušča svoje komije in pomočnike, da kakor stekli psi padajo po tebi in te pobijajo na tla, tebe, ki jih vzdržuješ in živiš. Take so te duše, tako ravna, ker so pijani slovenskega kruha. In prijatelj, štajarski Slovenec, tako te plačuje tudi nemčurski odvetnik. Oni, ki te tako ljubeznjivo taplja po rami v svoji pisarni, ki bi te rad snedel v sami ljubezni, ta zabavlja zunaj pisarne čez tebe, zaničuje te po nemških listih, sramoti tvoj jezik in tvojo mater ter prorokuje, da nimaš na lastnih tleh nobene pravice, da si pritepenec, da si Nemcem pogoltnil tista sveta slovenska tla, ki so od nekdanj tvoja in tvojih pradedov; tista slovenska tla, ki so od vekov obdelovana s slovenskim znojem, od vekov branjena s slovensko pestjo in krvjo. Tako nesramno te pehari ta nemčurski odvetnik.

In ako te bo videl celjski nemčur, da si prišel v Celje na kako slavnost, zavihti svoj bič nad tabo, kakor nad nadležnim psom in najme tujo druhal, da te bo ta kamenjala in pobijala. In prav tak je nemčurski zdravnik, prav tak je nemčurski obrtnik od mojstra doli do bosonogega in smrkavega učenca; tak je nemčurski gostilničar. Vidiš, štajarski Slovenec, tako ti plačujejo celjski nemškutarji, zato, ker hodiš k njim kupovat, k njim se pravdat, k njim pit. Ali ne vzkipiš svete in opravičene jeze nad tako nehvaležnostjo, nad tako nesramnostjo nemčursko; ali se ti ne zdi to vendar preveč, ko vidiš, da te imajo ti nemčurji samo za norca, da imajo zate v resnici samo pasji bič, kamenje in gnjila jajca. Tako se ravna s tabo, uboga slovenska para! Da se tako ravna v resnici, izpričali so sijajno zadnji nemiri, ko so nemčurski odvetniki, zdravniki, trgovci in obrtniki Slovincem in drage goste njihove kamenjali, obmetovali z jajci in drugo nesnago ter jih javno po ulicah, po dnevi in po noči tolkli in pretepali. Štajarski Slovenci! Sedaj poznate te evropske Culukafre, sedaj veste, kaj imate in kaj boste imeli še z naprej v povračilo od tistih, ki bi vam morali biti stokrat hvaležni, ker se žive od vašega, ker se žive od slovenskega kruha.

Sedaj pa se naj vam, dragi štajarski Slovenci, odpro oči!

Zaplenjeno!

„Privoli!“

Junak mahne z roko.

„E! Naj bo! Prinesi tehtnico, efendi. Rečem ti pa, dasiravno te nočem žaliti, da si lakomen kakor volk. Toda, kaj mi je početi? plačam ti. Žal mi je za zlato, toda tudi tega, kar sem našel, ne maram spustiti iz rok. Sedem kož oderem zanj iz bogatih džaurav v našem kraju.“

Položili so kip na tehtnico. Polna skleda je padla na tla.

Paša se nasmeji.

„Nu Žida, le odprita možnjo!“

Nevidljiv angel šepeta Potockemu:

„Ne boj se. Vzemi iz možnje prvi denar, kate-rega dosežeš z roko ter ga vrzi na prazno skledico.“

Potocki izvleče zlato, ga položi in skleda z zlatom je potegnila ter obstala vodoravno z ono, na kateri je bil kip. Paša se je prestrašil, ko je videl ta čudež; toda med tem, ko si je on gladil brado ter klical na pomoč Mohameda, sta Potocki in Dluško vzela kip. Spremljali so ju odkupljeni jetniki.

„Ostani zdrav, efendi, z najinim zlatom ter ne spominjaj se naju zlovoljen.“

Po volji božji ju je zakril temen oblak ter ju vodil pod svojim plaščem do same Donave, kjer so čakali na drzneža urni čolni.

Paša se je zbrhtal ter pozval k sebi modre duhovnike in uleme.

„Prorokujte mi iz korana, kakšen čudež se je zgodil. Žida sta mi vzela kristjanskega Boga ter mi dala zanj jeden cekin.“

Duhovniki so iskali v koranu ter uganili:

„Bedast si, bedast, ti paša. Bilo bi dokaj bolje, ko bi se kot paša ne bil rodil. Nista Žida kupovala od tebe kristjane; ni Mordko z Icikom, ali Sul z Leibom, ti nista odnesla kristjanskega Boga, marveč veliki, svobodni hetman Potocki s svojim zvestim oprodrom Dluškom. A še to ti povemo, da samo ta kip nam je vzdržal Brajlov. Ker si ga dal v roke kristjanov, smel si jima dati tudi ključke od mesta.“

Paša se je razjokal.

„Propadla je sedaj moja glava! Bodite milostljivi, modrijani ter molčite vsaj za malo časa o tej zmoti. Jaz izpulim kip iz džauravskih rok in vse bo zopet po starem. Toda ako dospe vest v Carigrad k sultanu, pošlje mi on vrstico na moj beli vrat.“

Veter piha po črnem morju in široke plahte nesejo Potockijeve ladje na Dnester k zalivu in rojstna zemlja že ni več daleč. Kip Kristusov stoji na zadnjem delu ladje ter pripravlja brodarjem srečno pot. Dluško zre po sinji morsk

širjavi, in tam, kjer se nebo stiče z vodo, zdi se mu da vidi sovražna jadra.

„Ni dobro, gospod! Za nami drvi brajlovski paša s tremi fregatami. Le urno veslajte! Bežimo, dokler nas še ne vidijo bisurmani!“

Toda kaj! Ni še pretekla ura in že so zasičale nad čolni kroglice iz turških fregat. Toda vsaka zleti mimo. Kroglice letijo nad čolni. Namerijo na morje in iz morja brizgajo za seženj dolgi vodni stolpi.

Paša zavpije nad topničarji:

„Ej, kakšni topničarji ste! Ženske, ne pa vojaki! Brž ko se vrnemo domu, dobite za to plačilo.“

Na to zapove svojim askerom zasesti lahke čolne.

Dasiravno je bil Potocki pogumen vojak, vendar je tudi on osupnil, ko je videl, kako je vdrla nanj, nalik pregrešnim kobilicam, bisurmanska moč. Od hrbta se vali kakor zid, od stranij kakor rogovi. Potocki zatrobi in njegovo krdelo na lahkkih čolnih se zgrne k njemu.

„Bratje!“ reče jim, „paši ne vzdržimo: na vsakega izmed nas pride po deset turških vojakov. Ne uidemo jim; ti zlodjevi sinovi urneje plavajo, ker imajo širja jadra in tudi veslarjev imajo več. Očividno je napočil čas, ko bo treba

Zaplenjeno!

pridejo časi, da bomo imeli dovolj domačih in to trdno podprtih podjetij in da se sploh ojačimo na gospodarskem polju, kar bodi sedaj naša prva in zadnja naloga. Treba je trdne volje, treba le zavednosti in vse ovire padejo in jedini gospod v Celju bo — Slovenec. Na vaši odločnosti, dragi štajarski Slovenci, na vaši nepognjenosti je ležeče, da se potegnejo iznad Celja grde nemčurske megle in da zasije solnce lepših dnij in obsije to zlato solnce ponosno slovensko zastavo v Celju, ki bo svedočila jasno, da to mesto je naše! Štajarski Slovenci! Veliko ste že pretrpeli od tujega nasilstva, večkrat s težavo, a z lepimi vspehi odganjali vrveče valovje razdivjanega germanstva! Pogum naj vam tudi za naprej ne sklone, odločno in junaško se borite in lahko ste si v svesti, da skoro zgine jedna največjih peg na slovenskem ozemlju — nemčursko gnezdo ob Savinji, nemčursko gnezdo sredi lepe slovenske Štirske!

Celjske novice.

(Imenovanje.) Vodja samostojnih nemško-slovenskih gimnazijskih razredov v Celju g. prof. Julij Glowacki je imenovan ravnateljem velike gimnazije v Mariboru. Njegov naslednik za Celje še ni imenovan.

(Osebnostna vest.) Okrajni komisar v Celju Alojzij pl. Kriehuber je imeovan začasnim okr. nadkomisarjem.

(G. učitelj A. Munda), ustanovitelj in kapelnik celjske narodne godbe ter učitelj petja in tamburanja v naših narodnih društvih, je sprejet v konzervatorij na Dunaju, kamor je odpotoval te dni. „Celjsko pevsko društvo“ mu je priredilo z ostalimi narodnimi društvi zvečer 22. t. m. presrčno odhodnico. Da se nam povrne!

(Umrla sta) v soboto dne 19. t. m. nagle smrti ključavničar J. Schön in brivec Warmuth. Oba sta bila vsikdar „delavna“ zoper Slovence. Posebno zadnji je pri izgredih zoper Slovence in Čehe brez odmora sodeloval ter se baje le pri tedanjih naporih „pregnal“. Prvega je že tačas bolezen priklenila na postelj. Sedaj pa zreta oba iz „Walhalle“ na svoje čine in „kulturne sobojavnike“ v Celju.

trpeti za vero Kristusovo, položiti svoje glave pod turške jatagane. Ako imamo že umreti, pa umremo, toda živi se ne damo Turkom v roke. Nimamo ni duhovnika niti popa — toda imamo samega Kristusa. Kesajte se svojih grehov vi, ki ste se kaj pregrešili. Bežali pred bisurmani ne bomo! Sprejememo jih z ostrimi sabljami; drago poplača paša naše glave. Edna mati zaplače za sinom na Podolju, desetero mater pa zaplače v turški deželi! A svoje ladje, gospodje, s svetim kipom pa ne dam Turkom niti živ niti mrtev. Naj se rajši sveti kip razleti v ozračju na tisoč koscev, naj rajši utone v morski globelji, predno bi imel priti zopet v roke nevernikom.“

Oblekli so čiste srajce, vsakdo se je spomnil svojih grehov ter jih položil Kristusu k nogam; brat se je poslovil z bratom. . . Že se polnijo sovražnikovi čolni. Svetijo se turbani, rudé se fesí askerov. Blišče se muškete in jatagani. Že se vidijo opaljena lica, svetijo črne oči. Od čolnov se razlega klic:

„Alah! Alah!“

„Stoj!“ zapove Potocki. „Kvišku vesla, gospodje!“

Čolni obstanejo, dvignena vesla strlé kakor ščetine. Iz turških čolnov pa jim tudi že molé

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) nabral je g. dr. V. Gregorič v Ribnici na Pohorju v malem krogu praznujočih rojstni dan presv. našega cesarja 11 glđ. 45 kr. — Bog plati!

(Zaprti izgredniki.) Preiskovalni sodnik je dal zapreti naslednje „Germane“ zaradi izgredov zoper Slovence in Čehe: jurista Šeligo, Bračiča, komija pri Pellétu in Mataseka, sina sodarja. Vsi trije so še mlečnozobi pobalini ter pristni Nemci, kakor že povedó njih imena. Posebno prvi dela vso čast svojemu nemčurskemu očetu. Mož, ki ni znal vzgojiti niti svojih otrok, da bi ne bili v spodtiko pošteni človeški družbi, naj bi dobro vzgajal izročene mu slovenske otroke? Pomilujemo slovenske Šentjdrčane, da imajo takšnega nadučitelja!

(Nagrada prvega junaškega čina!) Dne 22. t. m. je bil obsojen dr. Evgen Negri, namestnik c. kr. zdravnika in zet župana celjskega, na tri dni zapora, ker je pri zadnji naši slavnosti na ulici opljuval gospico Ljudmilo Sernečevo. Hujšega barbarstva si je pač težko misliti, kakor če stori akademično „izobražen“ človek tako pobalinski čin, na mirno mlado damo. Fej, pred nemško kulturo! Nesramnež se je na vse pretege skušal izmuzniti, češ, da mu je morala nehoté grdoba odleteti iz ust na gospodičino roko. Kaj takega se sicer lahko pripeti pri slinastih paglavcih, nad takšne pa je menda dr. Negri, županov zet, vendar že odrasel, ka-li?

(Iz maščevanja do Slovencev!) Razun že omenjenih tvrdk: Schmidl („pri škofu“) in Radakovits (železna trgovina), kateri dve trgovini sta odpustili iz službe svoji slovenski blagajničarki, je moral tudi takoj drugi dan po odhodu Čehov iz Celja opustiti svojo službo Slovenec Podkrajšek, trgovski pomočnik pri tvrdki „Josef König“, trgovina z galanterijskim blagom v Kolodvorski ulici, katere lastnik je blagajničar tukajšne podružnice nam Slovincem tako sovražne „Südmarke“. „Svoji k svojim!“ — Kakor smo pozneje poizvedeli, ni trgovec Wogg odslovil svoje blagajničarke Kristine Divjak; pač pa se dopušča, da jo bodo pomočniki s surovim zbadanjem prej ali slej pregnali.

(Med izgredniki) zoper nas in Čehe bili so razun že v prejšnji številki našega lista omenjeni uslužbenci tvrdk tudi občinski odbornik sladčičar Mörthl in trgov. pomočniki trgovin Karbeutz v Graški ulici ter Krick v Kolodvorski ulici, posebno se je odlikoval nek trg. pomočnik tvrdke Karbeutz, kateri je že opetovano napadal popolnoma mirne posamezne Slovence, kadar je bil v večji „družbi“ svojih pajdašev.

(Po celjskih izgredih) prišel je v narodno trgovino v Št. Petru pod sv. Gorami, potovalec neke nemške celjske firme. Vrla gospa dotične trgovine pa mu je takoj vrata pokazala, rekoč: „Vi napadate v Celju s palicami Slovence in mečete kamenje na nje, a kupčijo ž njimi bi pa radi delali. Ne, mi nočemo z nobeno nemško

celjsko firmo ničesar več opraviti imeti“. Ali bi ga videli, kako jo je na to „nemški Miha“ urno popihal.

(Slovincem, ki prihajajo v Celje!) Od vseh strani dobivamo od zavednih rodoljubov, pa tudi preprostih slovenskih mož pozive, naj priobčimo imena narodnih trgovcev, obrtnikov itd. v Celju, da ne bodo zašli ob priliki kupovanja ali naročevanja na krive, nam sovražne adrese. Kogar naj bi v srce ne razveselilo to važno gospodarsko probujenje našega slovenskega ljudstva! Mnogokje so delavni rodoljubi že sami organizovali celo okolico, osobito pa trgovce po deželi,

Zaplenjeno!

Trgovci: Karol Vanič, trgovina z manufakturnim blagom na voglu Graške ceste in v „Narodnem domu“; trgovine špecerijskega blaga imajo Slovenci: Anton Kolenc, „Narodni dom“ in nasproti „pri Kroni“; Josip Matič, Kolodvorska ulica; Milan Hočevnar, Glavni trg; Topolak, nasproti „Narodnem domu“ in Pečnik, Wokaunov trg. Dragotin Hribar, trgovina papirnega blaga, tiskarna in knjigoveznica. Peter Kostič, trgovina z galanterijskim, norimberškim blagom itd., Glavni trg. Krojači so: Josip Zabukošek, Glavni trg; Josip Hočevnar, Graška ulica; Rudolf Tabor, Gosposka ulica; Martin Gregorinčič, Cerkevni trg; Franc Kmecl, Kovaška ulica in Boštjan Selišek, Rotovška ulica. Čevljarji so: I. Perdan, Gosposka ulica; Štefan Strašek, Graška cesta; Martin Kolšek, Graška cesta in Luka Keber, Vodnjaška ulica. Mizarja sta: Matevž Sinkovič, Gosposka ulica in J. Šviga, Šolska ulica. Gostilne so: „Narodni dom“; Jurij Lemež; „pri jelenu“; Radaj na bregu; A. Pleterski na Bregu (tudi mesar) in Martin Antloga v Gaberju (nasproti vojašnici). Klobučarja sta: Kristijan Wolf, Kolodvorska ulica in Fr. Šribar, Glavni trg. Brivec je Ivan Kapus, Graška cesta. Urar Rafael Salmič, „Narodni dom“. Medičar in voščar Pokorn, Gledališka ulica. Fotograf Srečko Magolič, „pri kroni“. Zidarski mojster Ferdo Gologranc, Gaberje. Tesarski mojster A. Vrečer, Gaberje. Podobarja sta: Ignacij Oblak Gledališka ulica in Ivan Cesar, „Narodni dom“. Strugar Jakob Križman, Gledališka ulica. Ključavničar Ivan Rebek, Poljska ulica. Tovarna za perilo in trgovina špecerijskega blaga F. Dolinar, Vrtna ulica. Izdelovatelj glasovirov Martin Ropas, Ljubljanska cesta zunaj Celja. Ivan Vrečko, sladčičar „Narodni dom“. D. Gregorič, trgovina z vinom, Graška cesta.

nasproti kavelji nalik mačkinim krempljem Puške počijo, sinje morje se pokrije z ognjem in dimom. Bisurmani vidijo, da asker za askerom pade iz čolna, krvaveč penasto vodo: pa lezejo čez ognje ter lové s kavelji kristjanske čolne.

„Alah! Alah!“

Kakor blisk se zasveti kriva sablja v rokah Potockega, kakor tikve padajo pod njenimi udarci turške glave. S svojimi prsi zakrije Potocki kip Kristusov. Koliko krogelj se je že razletelo na njegovem jeklenem oklepu! On pa seče glave brez prestanka, popevajoč:

„Sveti Bog, sveti mogočni, sveti neumrljivi, usmili se nas!“

Na njegov glas se oglasi na čolnih vse kozaštvo kakor jeden mož. In zagugalo se je od te pesmi sinje morje.

Veter se je obrnil, od zaliva je zapihala burja. Morje se je zamračilo, potemnelo. Celo sneg jame naletavati v kosmuljah. Začutili so na fregatah, da se bliža nevihta ter izobesili zastavo v znamenje, da naj se čolni vrnejo nazaj k ladijam.

„Čemu žrtvovati zaman ljudi!“ reče paša. Sedaj nam itak ne uidejo džauri. Pašove fregate so močne, morska burja jim ne škoduje, toda

čolne džaurav pa razmeče kakor trske. Kateri čoln ne utopé valovi, dosežejo ga paševe kaljene kroglje . . . Streljajte iz vseh ladij!“

Na morju je zahrumeló peklo. Topovi grmé valovi tulijo. Temnomodri valovi dvigajo do oblakov srebrne grebene. Čolni se razkropé po morju, kozaki požirajo slano vodo. Stari oproda Dluškoš si viha osivele brke:

„To ni nič. Morje nam ne škoduje, morje nas ne izda, kajti mi smo si že stari prijatelji.“

Pritisnil je krmilo, Ladjica s kipom Kristusovim švigne naprej, a tesno za njo kozaški čolni; kot črni oblaki pritiskajo zadi turške fregate, nalik bliskom švigajo ž njih kaljene kroglje. . .

„Le čakajte, ne boste več dolgo streljali, zlodjevi sinovi!“ momlja Dluškoš ter sam vedno krepkeje in krepkeje pritiska krmilo in poriva ladjo proti severu-izhodu.

Zemlja, zemlja! . . . Glej, kako kipé tam na kvišku nalik srebru penasti valovi. . .

„Ah, Dluškoš! Kam drviš ladje! Na kosce se nam razlete ob skalah pragov. . .“

„Ne uči ti, gospod, starega Dluškoša, kako se ima boriti z razjarjenim morjem. . . Pritiskajte vesla, bratje atamani, da bodo naši čolni švigali naprej kakor strele!“

F. E. Vošnjak, pek in trgovina, Graška cesta. Štefan Boucon, stolar, ima zalogo pri Sinkoviču v Gosposki ulici.

(Svetovni list „Deutsche Wacht“) v 300 do 400 izvodih in s 150 naročniki, laže goro stasno, da je nje odgovorni urednik Ambruschütz (Ambrožič) laži že rumen in zavija celo zadevo glede obiska čeških visokošolcev v Celju tako robato, da je laž še bolj grbasta, kakor nje pisec. To budalo trdi, da je prišlo v Celje le 25 visokošolcev. Taki laži odgovarjati bi bilo pod častjo vsakega. Če so bralci tega lista res tako topasti, da to verjamejo, no, dobro jim! — Še bolj pa peče tega junaka, da je visela slovenska trobojnica raz hiše, katera je bila poprej last dr. Kautschitscha v Sevnici. Kaj se vse to zverženje upa trditi, je res grozno. Če je bila ta hiša tudi res last renegatov 100 let, zdaj ni več in da je lastnik nje prišel na boben, je dokaz, da v Sevnici ni prostora uskokom.

Izlet „Celjskega Sokola“ v Sevnico.

Bil vam je to v resnici krasen dan, 21. vel. srpan: pomenljiv za Sevnico in časten za „Celjskega Sokola“, časten tako, da si ga sme zapisati z upravičenim ponosom med najlepše, kar jih broji njegova kronika. Zjutraj ob sedmih se je zbral „Celjski Sokol“ polnoštevilno na kolo dvoru in se odpeljal proti Zidanemmostu. Dočim se je doslej solnce skrivalo za goste megle, prav kakor bi bila že jesen tu, prodrlo je, ko smo izstopili na Zidanemmostu neljubo zagrinjalo in sulo svoje žarke na ta divni posavski svet. Postalo je najlepše jutro in širile so se nam prsi, ko smo stopali tik bistre Save, srkali čvrsti in sveži zrak in se divili prelepi tej pokrajini. Skoro smo dospeli do radeškega mostu, raz kateri so nam vele v pozdrav naše trobojnice. Mnogo radeškega odličnega občinstva nas je tu pričakovalo, na čelu vsem g. dr. Homan, ki nam je iskreno nazdravil. Odgovoril mu je g. dr. Karlovšek. Nato pa so nas nežne hčerke dr. Homana obsule s šopki. In v tem je zapela sokolska trobenta, stopili smo v vrsto in krenili naprej v Radeče. Prelep je bil pogled na nje. Od najimovitejše pa do najskromnejše hiše, raz vseh so se mogočno vili naši belo-modro-rdeči prapori. In kako ljubko je še le bilo, ko smo stopili v ta zavedni trg. Iz vseh oken pozdravljali so nas sveži obrazi radeških domorodkinj, iz vseh vihrali so nam beli robci nasproti, iz vseh oken letelo je na nas duhteče cvetje. Res pomenljiva so taka trenotja, ko pride Slovenec med Slovence, ko brat brata objame in mu zakliče: dobrodošel! Tudi v Radečah so nas tako sprejeli, in glo boko nas je ganil ta sprejem, ponos nas je navdajal, ko so grmeli visoko na griču gori nad Radečami topiči in raznašali daleč gori v gorska zakotja veselo vest, da je došel „Celjski Sokol“ v Radeče. Ko smo si malo ogledali prijazni radeški trg in se v ondodnem „Narodnem domu“ malo oddahnili, zasedli smo lepo okrašene vozove, kateri so nas peljali naprej proti Sevnici. Med potom smo bili burno pozdravljeni v Boštanj. Obdan od svojih zavednih župljanov nas je prisrčno nagovoril častiti gospod župnik A. Berce in župan, zavedne ondodne mladenke so okrasile

In čolni švigajo — da prekosé valove in veter. Turške fregate pa za njimi.

Nakopičen val prenese z jednjm skokom Potočkega čez plitvino. Le nekoliko so se pobrusili čolni ob podvodne skale.

Turki so zapazili, da so se dali prekaniti in da so naleteli na nevarno plitvino, toda bilo je že prepozno: težke fregate se niso dale pridržati. V urnem diru so butnile ob podvodne skale ter se ondi razbile. Njih ostanke so razmetali srditi valovi, težki topovi pa so se pogreznili na dno morja; niti eden asker ni došel živ na obrežje: utopil se je paša z vso svojo močjo kakor Faraon v Rudečem morju.

Potocki pa je na drugi strani mirno čakal, dokler ni prenehala nevihta, na to pa je veslal navzgor po Dnestru, hvaleč Boga za svojo rešitev. Dospel je v svoj rojstni Brajlov ter ondi z veliko častjo postavil Kristusa, odpeljanega iz sužnosti, v svoji rodbinski kapelici. Tam stoji še sedaj — ednako spoštovan od gospode in kmetov, od katoličanov in pravoslavnihi, ter bo stal, dokler bo Njegova sveta volja.

naše prsi s cvetjem. Radi bi bili še dalje ostali med narodno tako probujenimi Boštanjčani, a oglasil se je sokolski rog in morali smo naprej. Iz navdušenih grl vrele so nam priljubljene naše domače popevke in polnile vzduh tega lepega, prazničnega nedeljskega dopoldneva. Tako nam je hitro minula pot — že je stala pred nami Sevnica, vsa okinčena, kakor nevesta, ki željno čaka svojega izvoljenca. Pri vrodu v trg bočil se je preko ceste ukusno napravljen slavolok. Tu nas je pričakovalo vse zavedno sevniško občinstvo, na čelu mu g. župan Mijo Starkl, ki nas je z navdušenimi besedami sprejel in dal duška svojemu in svojih soobčanov veselju nad našim pohodom. In ko smo korakali v Sevnico ob mogočnih zvokih celjske narodne godbe, pretresal se je zrak gromovitih „na zdar“ klicev, s katerimi so nas pozdravljali Sevničani, iz oken pa so se v množicah usipali na nas šopki.

Pravo slavlje pričelo se je še le popoldne, ko je ob dveh pripeljal vlak zagorskega in novomeškega „Sokola“. „Celjski Sokol“ in vsa za vedna Sevnica je navdušeno sprejela na kolo dvoru dospeli društvi. Z burnimi „na zdrar klici“ segali so si bratje Sokoli v roke in bil je krasen trenutek, ko so se posestrile zastave vseh treh Sokolov. Razvil se je proti trgu veličasten sprevod. Na čelu korakala je celjska narodna godba in za njo so stopale čile vrste novomeškega, zagorskega in celjskega Sokola, spremljane od neštete množice ljudstva. Pri slavoloku je sevniški župan, gospod Mijo Starkl iskreno pozdravil v daljšem govoru vsa tri sokolska društva in jih zahvalil, da so si baš Sevnico izbrala za cilj svojega izleta. Potem pa je pristopila ljubka gospica Vera Vršecava, v izbranih besedah dala duška veselju, ki navdaja tudi sevniške rodo ljubkinje ob prihodu Sokolov in konečno pripela na vse tri zastave prekrasne trakove — dar Sevničank. Ginjen je odgovoril podstarosta „Celjskega Sokola“ g. dr. Karlovšek in zaklical za prekrasen sprejem vsem Sevničanom, posebej še tamosnjim damam iskreno zahvalo. Celjska godba je zasvirala in združena bratska društva so nastopila svoj obhod po prelepi Sevnici, kjer so se jim prirejale burne ovacije in kjer so jih sevniške mladenke obsule s cvetjem in šopki.

Ob štirih popoldne podali so se zbrani Sokoli na obširen Simončičev vrt, kjer so proizvajali proste vaje in vaje na drogu ter vaje s skupinami na drogu. In zbralo se je tu nedo gledno število ljudstva in gostov — posebno častno je bilo zastopano Novomesto in Krško — in se divilo temu gibčnemu kretanju in vratolomnim skokom nastopajočih „Sokolov“. Zvečer sestali so se zopet vsi „Sokoli“ in dragi gostje na okusno ozaljšanem Simončičevem vrtu. Razvila se je tu živahna zabava. Celjska narodna godba je neumorno igrala, v odmorih pa je do nela v večerni zrak navdušena domača pesem in spretne besede govornikov so obče navdušenje še bolj povzdignile. Rekla se je nekatera beseda, ki je izvestno pala na rodovitna tla in bo obro dila tudi svoj sad. A ure so potekale in morali smo misliti na slovo. Težkim srcem smo zapuš čali prelepi sevniški trg. Ponesli pa smo sabo sladko zavest, da je Sevnica, koder je pognal svoj čas nemški plevel, postala popolnoma naša; prepričali smo se, da tako navdušenih rodoljubov in rodolubkinj ne najdemo kmalu kakor so Sevničani. Hvala vam zavedni sevniški tržani na bratskem sprejemu, hvala posebno navdušenim sevniškim domorodkinjam, ki ste nas obsipale s cvetjem in sokolske zastave okrasile s tako krasnimi trakovi. Celjski Sokol in bratski društvi zagorski in novomeški pa nikdar ne pozabijo tega prelepega dneva; o pivi priliki, ko se ponudi, povel jih bo korak zopet v probujeno Sevnico, tje, kjer so se ta dan nekateri bali izgredev od nemške strani, kjer so pa našli samo brate Slovence in mesto izgredev doživeli tak sprejem, kakor ga le redko doživi kako društvo.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniška prememba.) Č. g. Mih. Horvat, dom. učitelj v Konjicah, je postal župni upravitelj v Babnem polju na Kranjskem.

(Imenovanje.) Pisarniški praktikant Jos. Šuln pri ljubljanskem dež. sodišču, je imenovan kancelistom za okraj sodišče v Šoštanj.

(Za „Katoliško politično društvo na Teharjih“) je nabral g. M. Zabukošek na gostiji g. A. Gradišnika na Pečovju 1 gl. 62 kr. Posenmanja vredno.

(Teharje.) Tukajšnji vrli narodnjak Martin Stojan ml. je dovršil z odliko mojsterski tečaj mizarske stroke na c. kr. tehnologično-obrtnem muzeju na Dunaju ter je odlikovan s častno diplomom in s 20 kron nagrade v zlatu. Častitamo!

(Nezgod.) Pretečeni teden je ponesrečil v Štorah rudar Jak. Tovornik. Vdrla se je plast zemlje na njega ter prej ko so ga mogli odkopati, bil je že mrtev. Ponesrečeni je bil komaj

14 dni oženjen. Pogreb je bil zelo sijajen ter po rudokopskem običaju po noči.

(Zalec.) Zopet je odpadel list starega žalskega drevesa. Dne 16. t. m. je umrl tukaj gosp. And. Žager, oče vrlega nadučitelja iz Gorice pri Mozirju. Pokojni je bil jeklen značaj, vseskozi ljubezniv in prijazen tržan ter ves čas marljivi ud pevskega zbora. Združeni žalski in gotovelski pevci zapeli so mu lepo nagrobnico. Čast njegovemu spominu! Bodi mu lahka domača zemljica.

(V Braslovčah) se bo vršil v nedeljo, dne 27. avgusta t. l., ob 3. uri popoldne, shod katoličnega društva za vranski okraj, v prostorih g. Fr. Grad a. G. dr. Dečko bo poročal o svojem deželnozborskem delovanju in g. Kač bo govoril o gospodarski organizaciji. K temu shodu vabi vse Braslovčane in sploh Savinčane najljubnejše odbor.

(Od Rečice) Vedno se toži, da peša lesna trgovina, da gre kmet za kmetom na boben, da bo propadla cela Gornjesavinska dolina, če propade kupčija z lesom. Res je, da trgovina z lesom ne prospava tako, kakor je pred kakimi 10 ali še več leti. Res je pa tudi, da še danes lahko shaja lesni trgovec, ako je štedljiv in varčen, kar zahteva itak vsaka trgovina. Res ni tisočakov dobička, kakor je bilo v prejšnjih časih; pa plačilo za trud je vendar še danes, če se štedljivo obrača. Naše kmete ni vničila neposredno lesna trgovina, temveč v prvi vrsti napuh. Po Hrvatskem na slepo srečo igrati in popivati, doma pa kmetijstvo celo zanemarjati, češ, kmetija ne da nič: to so pregreški, ki so uničili naše nekdanj premožne lesne trgovce. Varčnost torej, domačini, pri trgovini, solidno življenje, večje zanimanje za poljedelstvo in umna živinoreja, potem pa trdna naslomba na kmetiške zadruge, ki se snujejo: in kmalu se bo povrnilo blagostanje v naš kraj, ki je že bilo pred leti tukaj!

(Telovadno društvo „Savinski Sokol“ v Mozirju) ima v nedeljo, dne 23. t. m., izvanredni občni zbor v prostorih narodne čitalnice. Začetek točno ob 3. uri popoldne. Spored obsežen. Ker se bode pri tem zborovanju razpravljalo o zelo važnih družva se tikajočih stvarih, vabijo se vsi udi društva in prijatelji sokolske ideje, da se mnogoštevilno udeležijo. Na zdar!

(Pozor!) Govori se, da je poštar pri Sv. Frančišku v Stražah, ki je tudi trgovec in krčmar, v zvezi z „Südmarko“ in pristaš Wolfove sodrge. On je takorekoč mal steber velikemu nemškemu mostu, katerega bi radi zidaft nemški nacionalci tja do Adrije. To nalogo si je zastavila „Südmarka“. G. poštar pa je baje njen poslanec v Slovincih, da ji tla vravnava in tako podpira in množi nemško strast in predrznost. Kmetje pozor! Pazite, da poštarju ne izgostite prevelikega grebena v svojo škodo!

(Iz Laškega.) C. kr. zemljiški knjigovodja Vencel Schneider, strasten nemour, pridno agituje proti „Kmetijskemu društvu“. Lovi kmete po gostilnah in jim natveza grozne budalosti. Pravi jim, da ne more nihče odstopiti od društva kdor je enkrat ud, in da mora vsak zastaviti celo svoje premoženje, tako, da pride ob vse itd. Kako zamore ta gospod take laži čenčariti! Ali je tako neumen, ali pa je hudoben? Ako nima niti pojma o kmetijskem društvu, naj gre rajši spat, kakor da bi prodajal svojo modrost. Ako pa sušmari iz zlobnosti, tedaj pa ga vprašamo, kako zamore on, kot c. kr. uradnik z lažmi odvrčevati ljudi od zadrug, ki so po cesarski postavi dovoljene in katere država ravno v novejšem času toplo priporoča in podpira?

(Ponikva.) Menda je ni na Slov. Štajarskem vasi, kjer bi nemškutarija toli predržno molila svojo glavo na dan, kakor na „slavni“ Ponkvi. Vsako leto prinese nam po ednega takega nebodigatreba. Človek bi se niti ne znenil zanje, da so ti privandraci mirni, da se hočejo prilagoditi našim razmeram. Dasi te niso bogve kako ugodne, vendar postanejo s časom povsem neznosne, ako dobi peščica odpadnikov na naših pristno slovenskih tleh veljavo. Nekdanj slavna Ponikva prosluje kot „nemško“ Celje zadnje dni. Že lani je pisala „Domovina“ o znanem ljubljanskem profesorju Halladi. Nadejali smo se, da se poboljša, kar bi mu bilo nujno svetovati.

Toda za letos smo se še varali. Cesar on ne doseže, pomaga mu neki Pajner, čegar predrznost izza zadnjih dni presega vse meje. Zapomnili si bomo tega železniškega uradnikoviča, ki nas slov. Ponkovičane izziva s „Heil und Sieg, den Windischen den Strick“. Vedi, da je minuli teden zadnjikrat v tem oziru na račun naše potrpežljivosti grešil. Za danes sem hotel v kratkem le ta dva „heilovca“ izmed drugih naših nepotrebščin pobrati. Prihodnji pridem z drugimi, ker še izdelujem njih fotografije.

(V Št. Vidu pri Planini) je bilo v nedeljo, dne 20. t. m. vsled posredovanja „Zveze slovenskih posojilnic v Celju“ privatno posvetovanje radi ustanovitve Raiffeisenovo posojilnice za Št. Vid, Planino, Zagorje, Dobje in Prevorje. Od vseh navzočih domoljubnih gospodov pripoznala se je potreba denarnega zavoda za te, od drugega sveta zelo oddaljene kraje, v katerih je zelo imenitna in koristonosna živinoreja, ako imajo živinorejci dovolj živine in tudi svojo živino. Ker pa to pri nas večkrat ni, zato bo tudi v teh krajih posojilnica na pravem mestu, in to posebno radi tega, ker so zlasti tod še oderuhi, ki na 8—12% in več posojujejo. V narodnem obziru bo pa bodoča posojilnica z bok tega važna, ker se na Planini nekaj nemških trgovcev preveč šopiri.

(Iz Trbovelj.) „Slovensko kat. delavsko društvo v Trbovljah“ priredi v nedeljo, dne 27. avgusta t. l. v novih prostorih g. A. Volavška v drugič veselico v proslavo rojstnega dne Njega Veličanstva presvitlega cesarja Franca Jožefa I. Spored: 1. Cesarska pesem, mešan zbor. 2. Prizori iz igre „Revček Andrejček“, narodna igra s petjem okrašena v štirih dejanjih. 3. Hr. Volarič: „Slovenskim mladenkam“, za sopran in alt s spremljevanjem glasovirja. 4. Jan. Lehnar: „Roža“, mešan zbor. 5. Hr. Volarič: „Pri zibelci“, mešan zbor. 6. Prosta zabava. Vse točke izvajajo pevci in diletantje domačega društva. K obilni udeležbi najljubneje vabi udeležbo in vse prijatelje društva odbor.

(Bralno društvo v Vitanju) priredi v nedeljo, dne 10. septemb. v Paki, v Slapernikovi gostilni, veliko veselico z govorom, petjem in godbo. Mnogoštevilni gostje se pričakujejo.

(Žiško bralno društvo) priredi v nedeljo, dne 3. septembra t. l. veselico, pri kateri se bo predstavljala burka „Damoklejev meč“ in veseligr „Srce je odkrila“; dalje nastopi slavni konjiški moški zbor, dobro izvežbani mešani zbor, pri katerem bodo iz prijaznosti sodelovale cenjene gospice učiteljice iz okolice, slavno znani iz samih izvrstnih pevcev obstoječi poljčanski okteti in novo ustanovljeni žiški moški zbor. Med prosto zabavo razveseljevala bodo goste tombola, šaljivi in politični govori in ples. Radi zanimivega sporeda upamo, da nas bode te bratje Slovenci in zavedne Slovenke posetili v mnogem številu. Slabo vreme vas naj nikar ne zadržuje, ker se bo cela stvar vršila pod kozolcem domačega g. župana J. Gosaka. Odbor.

(Iz Bizeljskega.) Dne 14. t. m. zasačila sta g. Jos. Levstik, oskrbnik in g. Greg. Lamut, logar graščine kneza Windisch-Grätza vojaškega beguna, topničarja Jožefa Büchler, doma iz Ljubna. Pri vjetju se je izrazil: „Ich bin auch von Erer Branche, war auch ein Jäger“. Ob 10 uri zvečer izročila sta ga c. kr. orožniški postaji v Št. Petru pod Sv. Gorami, ki ga je njegovemu polku, mudivšemu se v Krškem, vrnila. Pozneje se je izvedelo, da je bil dotičnik večkrat kaznovan radi požigalstva in tatvine.

(Potres.) Dne 16. t. m. ob pol 4. uri popoldne so čutili v južnem pohorskem pogorju n. pr. v Vitanju, pet sekund trajajoč potres, ki se je po pol uri še ponovil. Tudi okoli Celja ga je bilo čutiti, toda lahno.

(Kdo izziva?) Na Slatini je od nekdanjega nava, da služi na cesarjev rojstni dan ondotni nadžupnik v kopališčni kapeli slovesno sv. mašo, pri kateri pojejo vrlo izvežbani domači pevci in pevke. Druga leta je spremljala petje tudi kopališčna godba. Letos pa je naščuvani kapelnik nalašč izrazil, da se godba ne more zlagati s pevci, češ, potem bo slovensko petje izostalo. Temu pa se je odločno uprl vrli narodni župnik. Izostala je godba, a pevci in pevke so krasno popevali slovensko mašo. Ko so končno zapeli

še cesarsko pesem, začel se je neolikani sin dr. Hoiseln gnusno dreti z nemško himno ter kričal vmes „Heil!“ V kapeli je zavladała ne popisna ogorčenost. Verniki so se le premagovali z ozirom na posvečeno mesto, sicer bi bili tako Nemci kakor gostje drugih narodnostij plačali predrzemu smrkolinu toliko nesramnost, tembolj, ker je to človeče že zdavno prestopilo k protestantom. Kje je tedaj izzivanje?

(Pruski požar!) V predvečer cesarjevemu rojstnemu dnevu je gorela na šulferajnski šoli na Slatini razobešena dolga frankfurtarska zastava. Avstrijska in štajarska zastava, ki sta morali frankfurtarici ob straneh pohlevno kumovati, sta nedotaknjeni. Ne vé se še, ali je zadel frankfurtarsko capo — meteor, ali je udarila — strela v njo.

(V rogaško Slatino) je prišlo do 16. t. m. 1532 strank z 2412 osebami. To je bilo za letošnjo kopališčno dobo najvišje število gostov, kajti od 18. t. m. so jeli tuji Slatino polagoma zopet zapuščati. Biskup Strossmayer je odšel iz Slatine dne 16. t. m.

(Tudi v Ptuj) se je prijala nemčurjev tevtonska steklina. V nedeljo, dne 13. t. m. je imelo v Ptuj „Občno vojno društvo“ praznik blagoslovljenja svoje zastave. Slavnost se je završila izvanredno sijajno. Ker pa je to društvo patrijotično, bodlo je ptujsko prusko gardo neznansko v oči. V nasprotovanje in izzivanje so priredili germansko slavnost z obilnim popivanjem. Potem pa jim je zlezla korajža v omotene butice, da so doprinesli junaštva po celjskem uzorcu. Pobili so namreč šipe na „Narodnem domu“, udirali v hišo dr. Ploja ter tulili pred vsako hišo, v kateri stanujejo Slovenci. Policija tudi ni zaostala za celjsko. Ptujski okoličani, le nosite še nadalje nemškemu meščanu svoj denar!

(Pri Sv. Jurju ob Ščavnici) priredi dne 10. septembra t. l. bralno društvo veselico z različnim sporedom. Veselica vrši se o vsakem vremenu. Natančnejši spored sledi odbor.

(Kapelsko bralno društvo) priredi dne 3. septembra t. l. s prijaznim sodelovanjem gornjeradgonskih tamburašev veselico s sledečim sporedom: petje, tamburanje, deklamacija, govor, gledališka igra.

(Ljutomersko dirkalsko društvo) name-ravalo je svojo jesensko konjsko dirko kot običajno na dan Male Gospojnice t. j. 8. septembra prirediti. Ker pa je mariborsko dirkalsko društvo termin za svojo jesensko dirko na ravno ta dan že objavilo, zato prireja ljutomersko dirkalsko društvo svojo dirko v nedeljo, dne 3. septembra 1899. Vozci naj prijavijo svoje konje pri gosp. Semliču že v četrtek, dne 31. avgusta 1899. Jos. Mursa, predsednik.

(Središče.) Središki diletantje prirede v nedeljo, dne 27. avgusta 1899 v šolskih prostorih „Prešernov večer“. Spored: 1. „Prolog“, zložil B. Flegerič. 2. „Slavnostni govor“, govori gosp. I. Kolarič. 3. Igra: „Cvrček“. Slika iz kmetskega življenja v 5 dejanjih (7 slikah). Začetek ob polu 7. uri zvečer. Vstopnina: sedež 40 kr., stojišče 20 kr. Ker je prebitek namenjen spomeniku našega pesnika-prvaka in tukajšnjim narodnim zavodom se preplačila hvaležno sprejemajo. Po veselici, katera se vrši pri vsakem vremenu, prosta zabava s plesom v gostilni gospoda I. Plepelca.

(V kadetni šoli v Mariboru) je bilo povodom cesarjevega rojstnega dne 49 gojencev četrtega letnika imenovanih častniškim namestnikom. Novoimenovani so svečano prisegli ter po slovesnosti defilirali pred cesarjevim kipom.

(Pistorjevo maslo) je šulferajnska šola v Št. Ilju v Slov. gor. Pistor pa je upal s par privrženci, da sčasoma usilijo to šolo občini v zdrževanje. Dne 17. t. m. se je vršila v to svrhu glavna komisija. Okrajni glavar je javno izpraševal ude krajnega šolskega sveta ter starše slovenskih in nemških otrok, želijo li to šolo prevzeti. Ogromna večina je odločno odklonila namenjeno ji „darilce“. Tako je Pistor s svojimi agitatorji vred javno pogorel.

(Gornještajarski „todelni“) so se vsled lažnjivega hujskanja v nemških listih tudi zavzeli za celjske — napadalce. V Brucku sedijo celó v mestnem svetu taki „nedolžni“ bedaki,

ki verjamejo nemškimi hujskarijam. Ta mestni svet je v svoji seji sklenil naslednjo resolucijo: „Občinski zastop mesta Bruck ob Muri, izreka nad večkratnim, brezmejno predrznim ulomom(?) Slovanov v nemško mesto Celje svojo najnižjo(!) ogorčenost ter občuti kot zasramovanje, da se prišteva k glavnim prirediteljem izzivajoče(!) slavnosti dr. Serneč, ki nosi čast namestnika dež. glavarja Štajarske. Občinski zastop zahteva tedaj od svojega zastopnika v dež. zboru, od g. Rud. Walza, da izvedev dež. zboru iz sramotilnega(?) dejstva posledice. Občinski zastop za gotavlja prebivalce vernega nemškega(?) mesta ob Savinji svojega najživahnejšega sočutovanja na težavnem boju ter pripoznava njihovo vsikdar junaško(!) vedenje v odbijanju slovenskih naskokov.“ K tej kretinski bedariji rečemo le: gliha vkup štrih. Namen gornjega sklepa je dovolj jasen: Opozoriti graško fakinažo na slovenske poslance, ki morajo zahajati v Gradec. In nadzorovalna oblast ne vidi nič hudega v tem hujskanju!

Shod slovenskih stenografov v Žalcu.

Ta shod, ki se je vršil dne 13. avgusta, je bil jako dobro obiskan. Došlo je nekoliko starejših strokovnjakov in mnogo mlajših stenografov, posebno učeče se mladine višjih in srednjih šol. Slavnoznani strokovnjaki na polju stenografije so bili navzoči: c. kr. šolski svetnik veleč. gosp. prof. Krušič iz Celja, gosp. prof. Anton Bezenšek iz Plovidva, gosp. prof. Mijo Vamberger iz Karlovca, gosp. prof. A. Šantel iz Gorice, gosp. gimnaz učitelj Slavo Dragič iz Zageba, gosp. Binter, davkarski adjunkt iz Novega mesta in kot gost gosp. prof. J. Klvana iz Kraljevega Gradca na Češkem.

Zborovanje je vodil kot starosta v. g. prof. Krušič. Po sv. maši v žalski cerkvi, katero je daroval isti v. g. predsednik, in pri kateri je krasno pel dijaški zbor, pričelo se je zborovanje v gornjih prostorih Hausenbichlerjeve gostilne. Po določenem sporedu bil je na prvem mestu referat prof. Bezenška o razvitku stenografije pri Slovanih sploh in Slovincih posebej. Potem se je debatiralo o vsaki točki dnevnega reda zanimivo, ter so se sprejeli sledeči predlogi skoraj ednoglasno: Slovenski stenografski list bode začel izhajati, čim se osnuje slovensko stenografsko društvo. Pročitala se je osnova dotičnih pravil ter se je izbral odbor šestorice stokovnjakov, kateri bo pravila pripravil ter predložil vladi na potrdilo, tako da bo že k leti o počitnicah prvo občno zborovanje slovenskega stenografskega društva v Ljubljani.

V odbor za pravila so bili izbrani sledeči gospodje: c. kr. svetnik prof. Krušič, prof. Bezenšek, prof. Šantel, prof. Novak, prof. Vamberger in dr. Ivan Dečko. V društvenih pravilih bo predviden poseben sistem odsek, kateri bo skrbel, da se ohrani jednota sistema pri slovenskih stenografih ter omogoči složno delovanje z drugimi brati Slovani na polju stenografije. — Lepa sloga in popolno soglasje, ki je vladalo med vsemi udeležniki prvega slovenskega stenografskega shoda v Žalcu, nam je porok, da bodo naši stenografi tudi v prihodnje čislali zlato geslo: „s slogo rasto male stvari, a nesloga vse pokvari“. Zborovanje je trajalo do pol 1. ure, a potem je sledil skupni obed, pri katerem so se čule marsikatero napitnice v slovenskem, hrvatskem in češkem jeziku. Došlo je nad dvajset brzozavnih pozdravov iz raznih mest na Slovenskem, iz Češkega, iz Srbije in Bolgarije od naših bratov, a celo iz Saksonskega od poštenih Nemcev. Vsi brzozavi, govori in sprejeti predlogi bodo priobčeni v posebni knjižici: „Spominek 25 letnice prve Beseđe slovenskih dijakov in I. shoda slovenskih stenografov v Žalcu“. V isti knjižici bo natančen opis cele slovesnosti dne 13. avgusta zajedno s sliko vseh udeležnikov (po fotograficni snimki g. Magoliča). Na ta način se bo ohranil za mnoga leta spomin te prekrasne slavnosti v prijaznem in rodoljubnem žalskem trgu med našim narodom in med brati na jugu in severu.

Otvoritvena slavnost čitalnice v Konjicah

• ali za Celjem — Konjice.

V svoji najsvetlejši obliki prišlo je solnce dne 15. t. m. na nebeški svod — nobena najmanjša meglica ni kazila kot ribje oko čistega neba — kakor velik kamen odvalila se nam je skrb za vreme od srca — upa polni in radosti željnimi srci smo vstali.

Po trgu je pa ropotal boben in hreščočim glasom kričal je birič nemško nacionalne trške občine konjiške, „urbi et orbi“, da je velekuštni občinski odbor v svoji nezmotljivosti pogruntal:

Danes dan slovenske slavnosti morajo biti vse gostilne brez vsake izjeme ob 10. uri zaprte.

Občinski odbor pa radi naše slavnosti ni imel samo te edne seje — nikakor ne — on jih je imel več: — v edni je sklenil, da ne more za morebitne izgrede (gotovo je slutil?) prevzeti nobene odgovornosti, kar nam je blagovolil naznaniti na pol poli papirja — belega — ter da se v trgu ne sme razobesiti nobena narodna zastava — in sicer — čujte, kako so kunštni — niti na hiše, niti na drevje — s tem poveljem ropotal je birič po trgu.

Pokazale so s tem, da so zavedne Slovenke — in takih rabi narod. — Živele! Živele!

* * *

Nepopisno navdušenje je zavladalo, ko so se naši pridni okoličani na velikih okrašenih vozovih privražali.

Pripeljalo se je dvanajst velikanskih vozov, med temi največji in najlepši voz iz Zreč, katelega je vodil vrli narodnjak g. Hinko Dobnik.

Pri Werbniggu zbrana nemška sodrga je voz napadala — hotela ukrasti veliko slovensko zastavo, a Zrečani so jo vendar pripeljali med huronskim kričem, hajlanjem, žvižganjem in urnobesnimi „Živio“ klici naših — na slavnostni prostor.

Lepo okrašene vozove so imeli Žičani, Prihovčani, Čadramčani in z drugih vasi — Bog vas živi, zavedni kmetje, zavedni fantje!

Prišli so pa tudi mili gostje iz Slovenske Bistrice, Maribora, Laporja, Ruš, (dva gospoda sta prihajala čez Pohorje), Celja, Šmarja, Loč, Št. Jerneja, Poljčan, Št. Jurja, Šostanja, Stranic, Črešnic, Št. Jungerte, Zreč, Oplotnice, Prihove, Spitaliča, Dunaja, Ljubljane, Frankolovega, Bulgarije, Hrvatskega, Češkega itd. itd. Gotovo je bilo vseh čez 600.

(Prihodnjič dalje.)

Druge slovenske novice.

(G. profesor dr. Janko Pajk) na Dunaju je vsled hude boleznj stopil v pokoj ter se preseli stalno v Ljubljano.

(Umrl je) dne 17. t. m. v Ljubljani č. g. Frančišek Kregar, župnik v Javorjah nad Poljanami.

(Iz kranjskega dež. šol. sveta.) Jos. Cizel na Dunaju je imenovan učiteljem na krški meščanski šol; K. Miklič je premeščen iz Idrije v Tržič, Fr. Mlakar iz Št. Ruperta na Trebelno; V. Berce, učitelj v Prežganju, je dobil mesto šol. vodje v Št. Janžu; v pokoj gresta nadučitelj na Brezovici, I. Kogej in S. Lomšek, nadučitelj v Cerkljah.

(Novo vladno poslopje v Ljubljani) je slovesno blagoslovil dne 18. t. m. knezoškof dr. Jeglič.

(Potresni vlak), ki je do sedaj vozil iz Ljubljane v Lesce in nazaj, vozi od 20. t. m. iz Ljubljane do Jesenic in nazaj. Iz Jesenic odhaja 2 minuti pred 6. uro zjutraj, prihaja pa ob pol 10. uri zvečer.

(Ljubljanske novice) Pretekle dni pričeli so kopati temelj deželnemu dvorcu, kojega zgradba ima biti do pomladi 1902 popolnoma dogotovljena in za uporabo sposobna. — Zavod za gluhoneme pa se že gradi, ne pa še justična palača. — „Dramatično društvo“ prične s slov. predstavami v dež. gledališču 20. septembra t. l. — Novozgrajenih hiš je to leto v Ljubljani 7; podrlj so šestero starih. Novo poslopje „Mestni dom“ je z malo izjemo dogotovljeno in se bo prihodnji mesec (8. in 9.) s posebno slovesnostjo otvorilo ter meseca oktobra svojem namenu izročilo. — Srednje in ljudske šole prično pouk 16. septembra t. l.

(Obrtne strok. šole v Ljubljani) bodo razširjene v državno obrtno šolo.

(Zveza slovenskih kolesarjev) priredi dne 3. septembra t. l. pri vsakem vremenu svojo III. distančno dirko iz Reke v Ljubljano. Za to 129 km. dolgo progo je določen maksimalni čas 6 in pol ur. Štart v Reki bo ob 5. uri zjutraj pri „giardino publico“ — cilj v Ljubljani pa pred „Narodnim domom“ — Dirkatj smejo samo člani „Zveze slov. kolesarjev“. Za zmagovalce pri tej dirki so določene tri nagrade s častnimi znaki vred, razun tega pa še dobi tisti, ki pride prvi na cilj, naslov: „Prvak „Zveze slov. kolesarjev“ za leto 1899/1900“. Vsi drugi vozači pa, kateri dojdejo v določenem času 6 in pol ur na cilj, dobe časovne kolajne. Z vodiči voziti je dovoljeno, toda vporabljeni se smejo le kolesa z ednim sedalom. Prijavnice k tej dirki in vloge (6 kron), katerim je treba priložiti legitimacijo zveze za leto 1899, naj se blagovolijo vpošiljati zveznemu blagajniku g. Ivanu Frelihu, dež. rač. oficijalu v Ljubljani in sicer najkasneje do vštvešji 1. septembra 1899 opoldne.

(Prememba posesti.) Poroča se nam, da je kupil krasno posestvo g. Fran Jurko-ta v Št. Vidu, naš rojak g. Z. C. Juvančič iz Šiške pri Ljubljani.

(Biciklist se ubil.) Dne 18. t. m. se je vozil po klancu iz Otoč na Brezje 17 letni pisar

Avg. Sever iz Ljubljane. Ker ni imel zavornice, je odletel raz kolesa pod most ter tam mrtev obležal.

(Shod volilcev v Kranju.) Državni poslanec in I. podpredsednik drž. zbora dr. Andrej Ferjančič in dež. poslanec ravnatelj Ivan Šubič sta skicala dne 19. t. m. v Kranj shod volilcev. Pred mnogobrojnimi volilci je poročal dr. Ferjančič zelo zanimivo o svojem delovanju ter o sedanjem političnem položaju. Sprejela se je tudi resolucija v prilog zatiranim celjskim Slovincem; resolucijo priobčimo prihodnjič.

(Z volčjimi jagodami se je zastrupil) v Trebnjem nek petletni pastirček na paši.

(V Novem mestu) snujejo obrtniško zadruho.

(Dolenjske toplice pri Novem mestu) je obiskalo letos blizu 700 gostov. Nove toplice v Šmarjeti istotam pa do zdaj blizu 150 oseb. Toplota vode v prvih znaša 26° C., v drugoimenovanih 22° C.

(Vinska in sadna letina na Dolenjskem.) V krškem in novomeškem okraju, koder ni poleti toča pobijala, kaže vinska trta še dokaj dobro; vina bo sicer malo, a dobro. Sadja od ne bo obilo. — Poljski pridelki se bodo dobro obnesli, tudi žita so lepa. Ker se iz teh dveh in črnomeljskega okraja izseljevanje v Ameriko uprav epidemično širi, je pomanjkanje delavskih moči pri kmetovalstvu nad vse občutno, te pa kar jih je dobiti, so neznosno drage.

(Umrl je) dne 23. t. m. v svojem gradu Otočice pri Novem mestu bivši slovenski državni poslanec grof Albin Margheri.

(Obesil se je) v Križni gori pri Ložu ondotni 49letni cerkovnik Matija Žnidaršič.

(Gospodarska zadruga v Sinčavesi) na Koroškem je dobila od vlade 2000 gl. podpore. To naj bodri slovenske kmetovalce po vseh deželah, da si organizujejo zadruge.

(Nepotrjeni zakoni.) Cesar ni potrdil cele vrste zakonskih načrtov, kakor jih je bil sklenil koroški deželni zbor v zadnjem zasedanju. Tako cesar ni potrdil zakona o preuredbi volilne pravice za občine. — Dalje cesar tudi ni potrdil zakona glede deželnega kulturnega sveta, ker v kljub prigovarjanju od vladne strani niso sprejeli določila, da ima predsednika kulturnemu svetu imenovati cesar. Hoteli so predsednika voliti sami, da tako lažje preskrbe kakemu svojih privržencev mastno službo, a spodletelo jim je! — Doklada na likerje, rum, konjak itd. v visočini 20 gl. od hektolitra, tudi ni dobila najvišjega potrjenja in smejo pobirati samo doseđanje doklado po 10 gl. — Doklada na pivo (1 gl. na hektoliter) istotako ni potrjena in sicer „iz principijelnih vzrokov!“ — Potrjen je zakon o dokladi na žganje in vino, a ta doklada se sme pobirati šele od dneva, ko je dotični zakon razglašen. — Ker je toliko predlogov dež. zbora nepotrjenih, pokazal se bo dež. gospodarstvu občutljiv primankljaj. Nacijonalna gospoda bo vsled svoje površnosti v veliki zadregi.

(Gad je pičil) v Grebinjah na Koroškem neko kmetico. Prinesla ga je v butari drobnih drv iz gošče, a ko je drva potlačila na ognjišče, jo je gad zgrabil za roko!

(Italijanom se mudi!) V nekem tržaškem italijanskem listu je zahteva, naj vlada s pomočjo § 14 ustanovi Italijanom v Trstu vseučilišče, na katerem se bi poučevalo le italijansko na podlagi židovskega framasonstva. S pomočjo § 14 pa bi naj učinila vlada Italijanom to do broto, ker sicer da nimajo upanja parlamentarnim potom tega doseči, ker vladajo avstrijski parlament baje le Slovani in — katoliki. Mudi se pa res tem židovskim iredentarjem, pa naša vlada še menda ne bo imela takšne naglice!

(Pesnik Simon Gregorčič.) župni oskrbnik v Gradišču na Goriškem je stopil v stalen pokoj.

(Zdravilišče za bolnike na živcih) napravi v gradu Rupa na Goriškem, ki je bil poprej lastnina Romov.

(V Istri) si Hrvatje s Slovenci skupno ustanavljajo posojilnice, da, celo Italijani se jim pridružijo, kjer še niso preveč zastrupljeni. Najnovejši posojilnici sta v Kobaridu in Višnjana.

(Piran brez obč. zastop.) Piranski župan je nedavno v javni seji odložil župansko čast, češ, da ne uživa splošnega zaupanja someščanov.

Zaplenjeno!

Prolog se je glasil:

Res, krasna družba

S severja, juga, vshoda in zahoda
Privela Vas je narodna ideja —
Privela Vas je želja k nam, da z nami
Slavite preporod konjiškega Slovenstva.

Mi nismo spali!

Pozorni smo na straži stali
Smo svojo zemljo čuvali in varovali —
Močij si zbirali smo čilih
Ker naše geslo je: Naprej! Na delo!

Bog živi Vas predragi gostje!

Naj nikdar Vas ne greva, da ste prišli;
Slovenska pesem, godba, govornica
Naj blaži nam trenutke, skupno ki jih preživimo —
Bog živi Vas! Bog živi novo društvo!

To konfiscirali so nam gospod Zoff!

In nedolžna Aškerčeva pesem: „Na delo“?

„Na delo združi naj se z bratom brat,
Pod jeden prapor zberimo se vsi;
Pod geslom, ki nam s praporja žari:
Na skupno delo dvigni vsak desnico:
Za narodnost, pravico in desnico!“

Gospod Zoff — če mi dvignemo desnico za pravico, resnico in narodnost — nam vi to prepuvedujete — kaj pa mislite?

Torej — občinski očetje so sklepali prepovedi, birič je bobnal, gospod Zoff konfiskoval, a po trgu so smukale tiste poznane nemčurske postave — odičene z modrim plevelom — debelimi palicami — v žepe nismo videli — in merele so nas s pogledi — grozečimi, izzivajočimi.

Bližal se je predpoldanski vlak.

Vsa sodrga oborožena vidno s palicami in piščalkami — in zdravimi plučami, drvila je na kolodvor, upajoč, da so naši gostje željni se voziti s konjiško železnico.

Nastavila se je na peronu.

In prišel je tudi gospod Zoff s štirimi žandarji. Vlak zažvižga, sodrga se pripravi za naskok — a, iz vlaka izstopi le troje do petero ljudi, ki se začudeno ozirajo, kaj da ta slovesen sprejem pomeni.

Sodrga se je jeze penila, a mi smejali.

Pri popoldanskem vlaklu ponovil se je ta prizor, le, da je sodrga že vidno pijana, izzivala s huronskim krikom došlo slovensko damo.

Naši gostje prihajali so pa z vozovi. Voz za vozom je pridrdral, vedno je bilo treba pozdravljati mile goste, ki se niso vstrašili niti daljnega pota, niti surovosti konjiških nemčurskih barab.

Posebno moramo povzdigniti naše slovenske dame, naše slovenske žene in dekleta, ki so nas ta dan res iznenadile s svojim obilnim obiskom.

Isto so storili za njim vsi odborniki, tako da je sedaj to slavno lahonsko mesto brez občinskega zastopa.

(Banka „Slavija“.) Iz poročila banke „Slavija“ za I. polletje 1899. povzeli smo, da je bilo od 1. januarja do konca junija v življenjskem oddelku banke „Slavija“ predloženo 2423 zavarovalnih oglasil na kapital 3.333.780 glđ. — Premija znašala je v tej dobi 645.674 glđ. 31 kr. Zavarovanih kapitalov za slučaj smrti in doživetja izplačalo se je 247.722 glđ. 93 kr. Rezerve in fondi znašajo koncem 1898. l. 9.585.636 glđ. 17 kr. V celem je bilo izplačano kapitalov za 29.910.069 glđ. 98 kr. 10% ne dividende izplačalo se je členom za 305.942 glđ. 15 kr. Banka „Slavija“, ustanovljena na temelju vzajemnosti, sklepa pod najugodnejšimi zavarovalnimi pogoji zavarovanja za slučaj smrti in doživetja, dote otrokom, penzije ter mnogovrstna druga zavarovanja. Pojasnila in tarife pošilja brezplačno generalni zastop banke „Slavija“ v Ljubljani, Gosposke ulice st. 12.

Druge avstrijske novice.

(Pomiloščenje) Povodom svojega rojstnega dne je pomilostil cesar 16 kaznjencev in kaznjenk.

(Služabniške plače.) „Wiener Ztg.“ je objavila cesarski naredbi na podlagi § 14 glede pristojbin od premoženjskih prepisnin in služabniških plač. Plače državnim slugam pa se s to naredbo določajo za dobo od 1. septembra do konca tekočega leta, in sicer se določa za prvi razred 700, za drugi 600, za tretji 500, za četrti 400 glđ. in 50 glđ. doklade za vsacih pet službenih let; starostne doklade pa ne smejo presegati 100 glđ. Aktivitetne doklade znašajo za prvi krajevni razred 50%, za drugi 30%, za tretji 25%, za četrti 20% plače. Začasne in definitivne sluge pri poštnih in brzojavnih uradih znašajo plače za I. razreda prvo vrsto 700, drugo vrsto 650, tretjo vrsto 600; za II. razreda prvo vrsto 600, drugo vrsto 550 in tretjo vrsto 500 glđ.; za III. razreda prvo vrsto 500, drugo vrsto 450, tretjo vrsto 400 glđ. Starostne in aktivitetne doklade so iste, kakor za druge sluge. Tudi orožnikom se kmalu zvišajo plače.

(Železniška akademija.) S prihodnjim šolskim letom se otvori v Lincu železniška akademija za izvežbanje železniških uslužbencev.

(Shod avstrijskih soc. demokratov) se bo vršil v Brnu dne 24. septembra t. l.

(Uboga Avstrija!) V nemških mestih na severnem Češkem uspeva Wolfov nauk najbolj. V Graslicu so obhajali cesarjev rojstni dan z velikanskimi revoltami zoper vse, kar nosi ime c. kr. Na tisoče nemških nacijonalcev in soc. demokratov se je valilo med petjem „Wacht am Rhein“ proti poslopju okrajnega glavarstva. Tukaj so jih hoteli orožniki zavriniti, toda umakniti so se morali nadmoči, na kar so izgrezniki bombardirali poslopje ter pobili 200 šip. Ko se je naskok ponovil, metali so ljudje iz hiš na orožnike posodo, opeko in cele skale premoga. Orožniki so se morali zopet umakniti. Župan je šel k okrajnemu glavarju ter zahteval, naj pošlje orožnike domov, ker pogled na nje ljudstvo razburja. V tako zahtevo se pa glavar ni maral udati iz istih vzrokov, kakor se Slovenci in Čehi nedavno v Celju nismo udali županovi in glavarjevi zahtevi, naj Čehi po noči odrinejo. O polnoči so demonstrantje naskočili orožnike ter ustrelili z revolverjem stražmojstra. Sedaj so začeli tudi orožniki rabiti orožje. Na prvi strel sta obležala mrtva dva napadalca, eden je težko ranjen. Pri poznejšem boju je bilo zopet šest izgrednikov ranjenih, od katerih so trije že umrli. Še le zjutraj je prišel bataljon vojakov ter razgnal demonstrante zoper — Avstrijo. Pač vzroka dovolj, resno premišljevat!

(Delavec potrebuje) v Slavoniji mnoga industrijska in gospodarska podjetja, in to na stotine. Ako se jih zbere več, naj se obrnejo na g. Nikoli Plavšiča, tajnika trgovske zbornice v Oseku. Vsekakor bi bilo za naše ljudi boljše v Slavoniji, nego v Ameriki.

Ogled po širnem svetu.

(Milanove žrtve.) Zaradi „zarote“ zoper razkralja Milana pride pred porotno sodišče 46 obtožencev. Vsekakor bogata žetev za Milana.

Če si najme še par „atentatov“, pa bo neljube mu radikalce kmalu vse podavil.

(Nemški cesar na cedilu.) Kakor v lanskem letu z vojnim brodovjem, tako je imel letos cesar Viljem II. svojo pasijo z dovoljenjem gradbe novih kanalov. Zbornica pa je ta predlog odklonila, kar je cesarja tako razjezilo, da kuha maščevanje. Najmanj, kar stori, bo sprememba ministerstva.

(Anarhistični izgredi v Parizu.) Pretečeno nedeljo so uprizorili v Parizu anarhisti in protirepublikanci poulično revolucijo. Velikanske množice so naskočile samostane in samostanske šole ter tri cerkvi, v katerih so vse razbili in onečastili, upravo zmetali na ulico ter tam zažgali. Z redarji so pričeli boj ter straljali. Ranjenih je nad 300 oseb, mnogo teh je že pomrlo. Napočili so vsi znaki obnovljene revolucije.

(Obnovljena preiskava zoper Dreyfusa) še ni dognana. Vsak dan je zaslišanih več prič, katerih izpovedbe so jako različne. Zato se še tudi ne ve, izpade li nova sodna razprava za Dreyfusa ugodno ali ne.

(Na Portugalskem) razsaja kuga, kojo so zanesli v Evropo iz Indije. Umrlo je že več oseb.

Dopisi.

Iz Trbovelj. Štajarski Slovenci smo kaj mirne naravi; Nemeč, ki se je zajedel v naše meso kakor krvoločna pijavka, nas izziva, zatira, kakor bi bili njegovi hlapci mi, od katerih živi in se redi. Mi pa resignirano gledamo divje početje lačnih volkov, ne da bi jim stopili na vrat. No, kadar nam storé ljubi sosedje preveliko krivico, se že razburimo. Po kaki narodni slavnosti v Celju, ko so nametali na nas nemški kulturonošci kamenja in jajc, je vsa Spodnja Štirsk razburjena. A kmalu se poležejo valovi razburjenja, in zopet romajo naši groši v lačni trebuh celjskih Nemcev in renegatov, ki bi morali drugače poginiti, kakor pogine sestradan volk, ki si ne more več dobiti hrane. Ni čuda, če se nam potem nasprotniki rogajo, če uprizarjajo na nas vedno večjo gonjo, če nas slednjič napadajo, kakor napadajo ljudožrci mirne potnike. Da mora biti enkrat temu konec, uvideti mora vsak, še tako flegmatičen štajarski Slovenec. Sedaj, ko je pijana svojat vihtela palice, tulila in metala kamenje v naše vrste vpricho policije, ki je napadene in ranjene Slovence gonila v zapor, kakor so delali Turki s kristjani, ko je policija s silo vdrla v naše svetišče „Narodni dom“, ko so podivjane druhali napadale posamezne Slovence in jih pobijale, ko so tolpe celjskih propalic napadale stanovanja naših prvoboriteljev, sedaj moramo vreči raz se miroljubno obleko, da povrnemo sovragom milo za drago.

Lep zgled, kako se nam je boriti s celjskimi Nemci in renegati, so dali vrli trboveljski trgovci, ki so sklenili, da ne dobé nemški Celjani niti krajcarja več iz trboveljske doline. Saj pa tudi ne zasluži imena Slovenec oni, ki bi še podpiral ljudi, kojih potovalci in pomočniki pobijajo Slovence. — „Osveta za Celje!“ bodi naše geslo na vsej črti! O narodni mlačnosti ne sme biti več govora! Ni dolgo temu, ko se je nazivalo Trboveljce narodnim mlačnežem; tega imena v prihodnje ne zaslužimo. Bodisi tako ali tako dosežemo, da se ne bodo več šopirili po naši dolini nemški privandrovčki, in gotovo najdemo zdravilo posebno za ljudi á la Karl Ungar, učitelj na Vodi, koji duševni in telesni pritlikavec se je drznil ustanavljati v našem popolnoma slovenskem kraju podružnico zloglasne „Südmarke“.

Kamenje, katerega je lučalo propalo celjsko nemštvo na nas, roditi mora stoteran sad v prospeh naroda slovenskega na Štirskem!

Od Nekod. Star pregovor pravi: „Okó za okó, zob za zob.“ Naš božji Izveličar je pozneje sicer učil, da je treba odpustiti vsem, vsekako pa ni rekel, da je treba na doprinešeno krivico takoj pozabiti. Radi tega tudi sedaj, ko so ogavnosti in orgije naših nasprotnikov, katere so doprinašali nad našinci in našimi brati Čehi, znane že vsemu slovanskemu svetu, svarimo pred vsem Slovence v celjski okolici, da bi na to posojilo prekmalu ne pozabili.

Zaplenjeno!

Zaplenjeno!

Saj že naša osobna varnost zahteva to. Kajti kaj bo, ako bo to, kar se je ob času prihoda čeških bratov smelo goditi brez kazni v središču slovenskega Štajarja, Nemcem dovoljeno zlasti ob meji, kjer se dan za dnevom srečavajo s Slovenci? Ali bo ondi res treba imeti neprestano v roki gorjačo, ali v žepu samokres, da si napadani od take svojati ubranimo življenje, katero si brani celo potep-tani črvček? Dá, ako pomislimo to, moramo reči, da so postale razmere za nas Slovence skoro neznosne, toda ali bomo mar radi tega Slovenci pobrali šila in kopita ter zbežali? Ne, nikakor ne!

Naši pradedje so se hrabro borili s Turki ter tudi ubranili svojo neodvisnost, radi tega je tudi naša sveta dolžnost, da branimo svojo domovino pred novodobnimi Turki, ki zajemajo svojo nadutost in svoj pogum v nemškem „rajhu“. Dá, zapomnimo si, da je to naša sveta dolžnost. Vsak, kdor ima vložen denar v nemških hranilnicah, naj ga nemudoma vzdigne ter izroči slovenski posojilnici, da postane naposled naša organizacija čvrsta in vztrajna. Dasiravno organ znanega Ebenhoča — „Linzer Volksblatt“ trdi, da bodo celo nemški klerikalci držali s svojimi rojaki (to je s hujskači in pretepalci) ako se Slovani postavimo Nemcem po robu, vendar nas to ne sme motiti, niti odvrniti od našega sklepa. Saj nek češki pregovor dé: „Pokud svět světem, Nemeč Slovanovi nem bratrem“ (odkar svet stojí, se še Nemeč s Slovanom pobratil ní), torej zahvalimo Nemce za njihovo „miloščino“ in neradovoljno prijaznost ter delajmo na vse kriplje na to, da si v življenju vsikdar in povsod pomagamo le sami. Seveda je naš narod maloštevilen in se njega značaj v brutalnosti z nemškim kosati ne more; toda naš narod je čil in krepak po svojem rojstvu, radi česar mu ni treba trepetati pred pijanimi nemškimi barabami, samo ako smo možje, vredni potomci naših hrabrih pradedov. Pri tej priliki si smatramo za svojo sveto dolžnost, da zahvalimo za odločnost in vztrajnost v narodni službi zlasti naše domoljubno ženstvo, katero je pokazalo, da ostane zvesto svojemu poklicu tudi ob času skušnje. Vrle Slovenke, ki ste bile navzoče v Celju ob času nemških orgij ter se niste zdale niti omahovale: Bog vas živi!

Zahvala.

Za izkazano sočutje povodom prerane smrti našega iskreno ljubljenega sina in brata

Alojzija Krener

učitelja pri Sv. Tomažu pri Vel. Nedelji

izrekamo visokoč. g. dekanu Caf, č. g. kaplanu Valenko, č. g. Plepelec, kapl. pri Sv. Miklavžu, isto-tako blgr. g. nadučitelju Sivka in gospej soprogí, gđc. učiteljici in gg. učiteljema ondot, blgr. g. šol. nadzorniku Ranner, velec. g. Rajšp, kakor tudi vsem gg. pevcem, velec. učiteljicam in učiteljem ormoškega, ljutomerskega in ptujskega okraja, blagim darovateljicam in darovateljem vencev, sploh vsem mnogobrojnim spremljevalcem k zadnjemu počitku, najiskrenejšo zahvalo.

Žalujoči ostali.

Prisrčno zahvalo

izrekamo vsmi sorodnikom, znancem in prijateljem za izkazano sočutje o priliki dolgotrajne bolezní in o smrti našega ljubljenega soproga, očeta in starega očeta, gospoda

Antona And. Žager

ravno tako tudi preč. duhovščini, tržanom in okoličanom, ki so se pogreba dne 18. avgusta t. l. pri silno slabem vremenu vendar tako mnogoštevilno udeležili. Posebno zahvalo izrekamo gg. pevcem, ki so svojemu nekdanjemu sopevcu v srce segajočo nagrobnico zapeli, in sploh vsmi, ki so kakor koli pripomogli k slovesnemu pogrebu ter s tem tešili britko žalost zaostalih. Bog plati!

Žalec, dne 18. avgusta 1899.

Žalujoča rodbina.

Naznanjam slavnemu občinstvu

da gladim raznovrstno perilo lepo, snažno in po ceni ter se priporočam k obilnim naročilom

Ana Legat

gladilka perila v Celju, na Bregu št. 8
(270) 12-1 v lastni hiši.

Trije ali štirji mizarski pomočniki

dobri delavci in zvesti, se takoj sprejmejo v delo pri

Jožefu Repiču

mizarskemu mojstru
na Polzeli v Savinjski dol.

—*— Plača in postrežba dobra. —*—

Trgovina z mešanim blagom

prav dobro vpeljana, je pod ugodnimi pogoji
(268) 3-1 takoj za oddati.

Več pove upravništvo „Domovine“.

Po nizki ceni prodam

jedne gorce

z branjem v jeseni ali pa brez branja.

Franco Zorčič

(269) 1 Kapele pri Brežicah.

V najem

se odda takoj mlin in žaga z dobrimi do-
kodki v lepem trgu na Spodnjem Štajarskem
Več pove upravništvo našega lista.

Spretnega pisarja

sprejme takoj
notar Detiček v Celju.

(256) 3-2

„Svoji k svojim!“

C. i kr. priv. tvornica,
brizgalnic, cevij in
kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb
nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s
patentom proti zmrzlini cevij in opreme.
Posestnikom kmetijske stroje ter peronos-
pora-škropilnice, slednje po 11 gl. komad
franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke.
Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

Zacherlin

Ne v zavitkih
jedino pristen v steklenici!

To je v resnici neprekosljiva, radikalna
pomoč proti vsakateri mrčesni nadlogi.

<p>Celje: Traun in Stiger Alojz Walland Viktor Wogg Milan Hočvar Ferdinand Pellé Josip Matič Anton Ferjen Friderik Jakovitsch Fr. Hirschlawy Karol Gela, lekarna Fran Zanger Fran Janesch Anton Kolenc M. Rauscher lekarna Topoljak & Pečnik Josef Srimz</p> <p>Braslovce: Ant. Plaskan Josip Paner Dobrna: Jos. Sikošek Hrastnik: Alojzija Bauerheim Kosumno društvo Josip Wouk Konjice: Fr. Kurnik Vojnik: Fr. Zotti</p>	<p>Gomilsko: I. Idvoršek Trg Lemberg: Franc Zupanič Laško: Andrej Eisbacher Karl Hermann Planina: Lud. Schescherko F. Wambrechtsteiner Gornji grad: Jakob Božič Ferd. Ivanus Polčane: A. P. Krautdorfer Anton Schweiz Leopold Vukič Mozirje: Marija Suppanz Anđ. Suppanz Pristava: Fran Mathias Franc Varlec Brežice: Norbert Zanier Fran Martin J. F. Schescherko Josep Wagner Janez Löschnigg Kosumno društvo J. M. Krammer Fran Poljak Rob. Stenowitz</p>
--	---

<p>Ljubno: Fr. X. Petek Janez Filipič Sevnica: A. Fabiani S. F. Schalk Ludovik Smole Zwenkel & Cmp.</p>	<p>Zilbica: Janez Založnik Ivan Novak Videm: Anton Jaklin Karl Tischler Velenje: Adalb. Globočnik Zalec: St. Lovrenc: Elija Turin</p>
---	---

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo: Dunaj, I. Giselstrasse 1., v družbeni hiši.
Filijala za Ogrsko: Budimpešta, Frana-Jožeja trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe 31. dec. 1897 K. 159,947.578.—
Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. dec. 1897 „ 28,823.375.—
Med letom 1897 je bilo od družbe izdanih 7468 polic v znesku „ 67,331.352.—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi ohrazci dobe se brezplačno pri generalnem zastopu v Ljubljani, pri Gvidonu Zeschko-tu v vili nasproti Narodnemu domu. (319) 12-4

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, delojjubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Trgovina s papirjem, pisalnim in risalnim orodjem

Drag. Hribar-ja
v Celju

priporoča vsakovrstne

lampijone

v različnih barvah po zelo nizki ceni.

Priporočajo se tudi tablice za

tombolo.

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“
priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in koreninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko, kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsko štopo, rožičke (Mutterkorn), piavice, malinove jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in koreninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češnje, hruške, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjem, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor tudi pozni hmelj.

„Pri dobrem pastirju“!

Oelzova kava

je vsak dan bolj priljubljena ker napravi
zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.